

Af Tom Jørgensen, Kunstavisen

Kirsten Syberg er maler. I ordets bedste og oprindeligste forstand. Hun har såvel pensel, sjæl og krop helt nede i urmaterien. Der hvor formerne og farverne venter på at spire frem fra det jomfruelige hvide lærred.

For Kirsten Syberg virker det som om, at selve maleprocessen er en befrielse. Uden slinger i valsen kastes, hældes, spartles og skrubbes malingen op på lærredet med noget så udansk som store voldsomme armbevægelser. Man kan næsten høre Beethoven buldre i baggrunden, når Syberg knokler løs for at få lærredet til at blive levende og farvesymfonisk. Ingen sprøde og sarte toner her, der skal handling til! Handling, drama og stoflighed i en så eksplosiv rytme, at kunstneren rives med og ligesom en tilhører til en rockkoncert bliver ét med den skabende proces.

Den optimale måde at betragte et Kirsten Syberg-maleri på er for et øjeblik at lægge sin almindeligvis overbelastede hjerne på hylden og lade sin krop opleve. Frit og umiddelbart. Sybergs ofte meget store lærreder kan ikke undgå at påvirke ens nervesystem, der pirres, ægges og måske endda irriteres. Malerierne insisterer simpelthen på at blive set, take it or leave it.

Når Kirsten Sybergs kunst i den grad rammer os i mellemgulvet, er det udover den rene og skære udtrykskraft også fordi den stikker dybt. Uden beskedenhed af nogen art beskæftiger kunstneren sig med de store ting i tilværelsen og historien. Døden, livet, naturen, erotikken, alt det, som former vores tilværelse. Kirsten Syberg vil det hele, ikke at forfængelige grunde, men fordi stoffet og livet presser sig på og overmander hende. Det, det drejer sig om, bliver herefter at få kanaliseret al den energi ind i billedet uden at kompositionen går fløjten. I den forstand er Kirsten Syberg den mest ikke-konceptuelle kunstner, man kan forestille sig. Hos hende kommer handlingen før tanken, materien før konteksten, maleglæden før de filosofiske spidsfindigheder. Hvilket selvfølgelig ikke er ensbetydende med ukendskab til kunsthistorien, for den kan Syberg til fingerspidserne.

Som autodidakt har Syberg den store fordel ikke at være blevet skolet. Hun kan fordomsfrit og uden bagtanker male på livet løs uden at gøre sig store og i sidste ende unødvendige overvejelser over, hvad man bør og ikke bør, hvad der er trendy og ikke-trendy. Som enhver god maler ved, starter man helt forfra, når man begynder på et lærred. Det nytter ikke at forsøge at tilpasse sig til den såkaldte tidsånd, for den forsvinder som dug mellem hænderne. Det eneste, der tæller, er det lange seje slid, selv for en så lystbetonet maler som Kirsten Syberg. Den ydre anerkendelse er selvfølgelig rar, også af økonomiske grunde, men det drejer sig først og fremmest om at finde sit personlige formsprog. Uden det bliver man allerhøjst en døgnflue i branchen. Og en døgnflue vil Kirsten Syberg aldrig blive. Dertil er hun alt for jordisk overstrømmende. Maler, som hun er.